

Таким чином, в Україні виконавче провадження часто заходить у безвихідну ситуацію, за якої виконавець не може зробити більше в межах своїх повноважень, а всі інші сторони задовольняють власні інтереси, формально не порушуючи закон. Наша країна не унікальна, адже багато держав також мають схожі проблеми у питаннях стягнення заборгованості. Проте у них є вагома перевага. На відміну від України, в їхній системі виконання рішень мінімізований людський фактор. Виконавчі провадження у 90% випадків відкриваються та завершуються виключно в електронному режимі.

Україна має наслідувати приклад країн Європейського Союзу, в яких ефективно взаємодіють органи виконавчої влади з банківськими установами. Наприклад, у Хорватії у 2011 р. була запроваджена функція електронного арешту коштів. Це означає, що в період з 01.01.2011 р. до 31.12.2011 р. абсолютно всі банки, які на той час існували у країні, передали інформацію щодо всіх рахунків фізичних та юридичних осіб до Фінансового агентства (FINA) — державної установи, яка є відповідальною за фіксацію руху коштів на банківських рахунках.

Відповідне агентство досі працює у Хорватії, а інформація про стан рахунків постійно є актуальною, адже оновлюється автоматично в режимі реального часу. Щойно особа відкриває банківський рахунок, інформація про стан і рух коштів на ньому автоматично потрапляє до бази даних FINA. Відтоді в законодавстві Хорватії закріплена норма, відповідно до якої всі банки зобов'язані виконувати постанову про арешт коштів не більше ніж за 60 хвилин. На практиці цей процес займає лічені хвилини, що фактично унеможливило виведення коштів боржником зі свого рахунку, якщо відкрите виконавче провадження. З огляду на такі умови роботи, зовсім не дивно, що у Хорватії більшість судових рішень виконуються в повному обсязі.

В Україні триває судова реформа, ключовим питанням якої є становлення нової системи виконання судових рішень. Від того, наскільки держава створить належні умови та законодавчими нормами забезпечить можливість працювати державним і приватним виконавцям, залежатиме дія вимог закону в Україні, інвестиційний клімат та бізнес-середовище. Передові країни сформували всередині таку систему, за якої набагато важче і невигідно намагатися не виконувати вимоги закону, ніж діяти відповідно до чітко визначених правил. Саме таку систему ми маємо побудувати в Україні. Повноцінна діджиталізація та автоматизація процесу арешту коштів на рахунках у банківських установах може стати одним з перших кроків на шляху до побудови подібної системи. [✎](#)

Американці обмежують купівлю с/г землі іноземцями

Максим ОЛЕКСЮК,
партнер КМ Партнери, адвокат

«У штаті Айова все добре. Там знову зіпсували нам риму, заборонивши іноземцям купувати сільськогосподарську землю», — про це та інше ще у 2017 р. писав Кеті Кайффер у статті «Хто насправді володіє американськими сільськогосподарськими землями?» (далі в лапках цитати зі статті).

Американці побачили, що «щонайменше 30% американської с/г землі належить тим, хто її не обробляє, а здає в оренду фермерам». Також помітили, що «іноземні покупці вже володіють 10 млн га земель США (це приблизно площа Вірджинії)». «Китай вже контролює більше ніж 400 американських фермерських господарств». Окрім того, компанії, які володіють великими банками землі, диктують орендарям, що на ній вирощувати. Вони схильні до «монокультурного вирощування, застосування агрохімікатів та екстенсивного зорювання, що призведе до подальшої деградації американських с/г земель».

Отже, теза про те, що прийдуть іноземні власники, які на відміну від українських агрохолдингів, будуть дбайливо ставитися до землі, що їм належить, експериментально не підтверджується. До того ж українські агрохолдинги вже давно не українські.

В Америці добре розуміють, що «інвестиції в с/г землю є ключовою стратегією для уряду, стурбованого стабілізацією постачань продовольства та цін на нього». «Купуючи землю в інших країнах та її обробляючи, іноземні покупці можуть підтримати постачання їжі на їхньому внутрішньому ринку, а також на інших ринках без потреби конкурувати за ці важливі продукти на глобальному ринку».

Цікаво розкривається стратегія обґрунтування купівлі іноземцями с/г землі: «Угоди типово супроводжуються обіцянками робочих місць, розвитком інфраструктури та ресурсів або просто поштовхом для національної економіки, але зазвичай ці обіцянки нічим не закінчуються. Місцеве населення не отримує жодної користі, втрачає право обробляти свою землю, доступ до води, навіть власні домівки. Достатньо часто відбуваються заволодіти. Ефіопія у цей час є головним прикладом такого феномену».

Нічого не нагадає? Обіцянки, що відкриття ринку землі для нерезидентів або юридичних осіб, контрольованих ними, залучить інвестиції та нові технології в українську інфраструктуру, а ще продаж землі іноземцям додасть +2% до ВВП.

Все це так схвилювало американців, що найбільші с/г штати почали вводити заборону на купівлю землі іноземцями та обговорювати

обмеження купівлі землі для тих, хто її не обробляє. Це вже давно зробили в Європі, забезпечивши збільшення робочих місць та середнього класу, що наразі становить десятки мільйонів людей, зайнятих фермерством.

Поки «експерти» нам віщають про необхідність відкриття ринку с/г землі іноземним корпораціям, американські штати вводять на це заборону. Більшість європейських країн давно обмежує купівлю с/г землі особами, які не мають багаторічного досвіду фермерства саме в цій країні, що робить майже неможливим купівлю землі нерезидентами.

Ринок землі має бути відкритий саме для тих громадян України, які будуть її обробляти, з обмеженнями, сформульованими ЄСПЛ у відомому рішенні щодо земельного мораторію: обмеження концентрації землі в одних руках, ефективне використання землі та участь власника землі у житті села. Умовно, це «польський варіант», який на практиці довів свою ефективність, з огляду на місце Польщі на європейському ринку агропродукції та соціального феномену значного про шарку заможних польських фермерів.

Тому маємо вибір між створенням кількомільйонного класу фермерів (середнього класу) на прикладі Польщі або розпродажем землі іноземцям на прикладі Ефіопії. Насхиляють до останнього варіанта і манять підвищенням ВВП протягом 2-3 років, поки триватиме розпродаж. Пропоную привітання громадян з ростом ВВП робити з масла, щоб було зручніше на хліб намащувати. [✎](#)

